Příběhy našich sousedů

František Chvatík
Scénář k rozhlasové reportáži

Jsme žáci ze Základní školy Zlín, Okružní, a představíme vám příběh pana **Františka Chvatíka**, kterému je šedesát devět let.

„Narodil jsem se v roce 1956 ve Zlíně, tehdy v Gottwaldově."

Se svými rodiči a třemi sourozenci vyrůstal v bytě 2+1. Na své dětství a domov rád vzpomíná.

„Byl takový krásný, ale současně pracovní. Maminka hodně šila šaty, chodily k nám zákaznice a všude byly špendlíky a nitě."

V době, kdy chodil na základní školu, zažil okupaci Československa sovětskými a dalšími armádami.

„Bylo mi dvanáct let a pamatuji si tu noc, kdy tanky začaly jezdit po náměstí Míru. Byli jsme z toho všichni hodně vyděšení."

V dalších měsících následovaly protesty proti okupaci.

„Tam, kde je dnes Zlaté jablko, jsme psali nápisy. Pamatuji si, že tam někdo udělal chybu a bylo napsané ‚Lenine, probuď se, Mokva spí' místo Moskva."

Po vystudování střední školy a absolvování povinné vojenské služby pracoval u telekomunikací a později u bytového družstva ve Zlíně. Aktivně se zapojil do života římskokatolické církve, což neuniklo pozornosti tehdejších komunistických institucí.

„Jsem věřící člověk a věřící byli tehdy pronásledováni. Ministroval jsem v kostele a byl tady takzvaný okresní církevní tajemník, který kontroloval kněze. Několikrát přišel do kostela a přemlouval mě, abych přestal ministrovat."

„Když jsem jel třeba do Brna na církevní akci, Státní bezpečnost si mě zavolala k výslechu a zastrašovala mě, že tam nemám chodit."

V listopadu 1989 přišel konec komunistického režimu. Pan Chvatík tyto události silně prožíval, stal se členem Občanského fóra a začal se věnovat politické činnosti.

„Hned v prvních svobodných volbách jsem byl zvolen do zastupitelstva města Zlína a do rady města Zlína za KDU-ČSL."

„Od roku 1996 do roku 2002 jsem byl uvolněným náměstkem primátora města Zlína."

„Byl jsem také u vzniku Zlínského kraje. Jezdili jsme tehdy s primátorem Dostálem do Prahy, kde se rozhodovalo o tom, kolik krajů bude a zda Zlínský kraj vůbec vznikne. Nakonec se to podařilo vybojovat."

Po celou dobu ho podporovala jeho rodina, především manželka. Společně se dodnes věnují komunitě Cenacolo, která pomáhá lidem se závislostmi a jejich rodinám. A co by pan František Chvatík vzkázal mladé generaci?

„Aby si vážila svobody, byla pravdivá, komunikovala spolu a vážila si svých rodičů."

Na závěr panu Františku Chvatíkovi děkujeme za příjemný rozhovor a přejeme mu pevné zdraví a radost z rodiny i z práce, které se s manželkou stále věnuje.